DEMONEN

ROMAN

AF

LEVIN SCHUCKING.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— I synnerhet, inföll justitierådet, om man vill avfordra honom den åtnjutna inkomsten under alla de år, brodern varit försvunnen. Men jag tror, att jag kan, såsom den unga damens förmyndare — jag blir antagligen utnämnd av lagen till hennes förmyndare — finna det överensstämmande med mitt samvete att låta mannens avresa gälla såsom en avsägelse av inkomsterna. Friherren var i "bona fide", han handlade såsom befullmäktigad, — eller — —

Perikles hade under sista punkten fattat sin hatt för att komma ut i det fria.

— Den är rent förfärlig, denna ödets lag, sade han därvid för sig själv.

— Förfärlig, — men ändå ej för er, så att ni behöver se så nedslagen ut. En förvaltare måste väl ändå amerikanskan ha, liksom friherren, och jag skall råda er till att — —

— Ursäkta mig, herr justitieråd, föll Perikles honom i talet — och i nästa ögonblick hade han lämnat sitt rum för att komma ifrån alla dessa förskräckligheter, som advokaten berättade. Det tryckte centnertungt på hans bröst; han måste andas frisk luft, vara för sig själv.

Det var alltså anledningen till det underliga trycket, som legat på alla familjemedlemmarnas drag. På så sätt hade det förklarats, och Perikles kunde ej annat än beundra det vördnadsvärda lugn denna familj visat, medan han vistats bland dem. Och därtill var denna kusin Maria kommen över Atlanten — till denna exekution, som justitierådet kallade det. Hon — hon var härskarinna över allt här — och därmed var ju Perikles' återuppflammande lugn försvunnet och förvandlat till aska. Hon, arvingen till Breitenol. Han tänkte på den utsikt, vilken justitierådet ville öppna för honom: att kvarstanna här som hennes förvaltare. I en ödmjuk ställning till henne — och få se, hur rika främlingar från alla håll skulle infinna sig för att fria — få se, huru allt fritt amerikanskt liv skulle utveckla sig här — ty flickorna i Amerika ha ju blivit vanda vid ett fritt levnadssätt; och hela Amerika syntes honom nu så förhatligt, och den olyckliga Maria, som han nu såg skild från sig av en flod, bredare än Atlanten, förekom honom själv förhatlig med sin oskyldiga, harmlösa blick, hennes oknstlade väsen, hennes naiva frågr och stilla jämnmod, medan hon måste veta, vad hon gjorde, dit hon kom — — — Och hade hon inte då, då de i järnvägsvagnen utbytte sina teorier, låtsat som om det vore alldeles främmande för henne, samt hycklat med om avsky för alla europeiska inrättningar, den lilla ormen!

FEMTE KAPITLET.

Med sådana tankar och smärtsamma betraktelser drev han omkring i trädgården; då han åter närmade sig slottet, stötte han på en tjänare, som sökte honom. Hans nåd, husbonden, önskade genast tala med honom. Perikles följde honom och infördes i första våningen och därifrån in i friherrens arbetsrum. Det var ett stort, åt vänster vettande rum, i vilket den nedgående solen kastade sitt sista sken. Friherren och hans son gingo av och an i rummet; då Perikles inträdde, avlägsnade sig sonen. Friherren besvarade inte förvaltarens hälsning; han gick, utan att bjuda honom en stol, bort till sitt skrivbord och tog därifrån ett papper.

— Herr baron, sade han med kall, skarp stämma, jag vill överlämna era betyg åt er. Det gör mig ont, att ni kunde låta förleda er att bedraga en man, som med förtroende mötte er, med sådana betyg.

— Att bedraga er!

— Ja-a — dessa betyg äro förfalskade.

— Herr von Breitenol!

— Jag vet, vad jag säger, herr baron von Perikles — ni har förfalskat. Ni lyder namnet Ernst von Perikles-Hochhausen — det är ert namn.

— Utan tvivel, inföll Perikles, som blivit kritvit — jag har på dessa avskrifter av mina betyg satt endast Ernst Perikles, emedan jag genom ett borgerligt yrke börjat ett underordnat yrke, varvid min friherretitel helt enkelt skulle stängt alla utsikter för mig att komma fram. Skulle ni ha antagit mig till tjänare, om jag föreställt mig för eder med en friherres alla anspråk? Och om ni, den högborne mannen, hade avböjt min tjänst, hur mycket skulle ej den borgerlige godsägaren göra det. Denne skulle helt säkert betackat sig för en ståndsperson, som antagligen var så bortskämd, att han ej kunde utföra något ansträngande arbete. I sanning, herr von Breitenol, ni gör mig orätt. Jag tror, att var och en får njuta av den rätt, som han äger, liksom han ock får avsäga sig de anspråk, han vill. Tag tillbaka de ord, som ni nyss uttalade; jag ber er därom. Jag är friherre von Perikles-Hochhausen. Såsom sådan har jag förvaltat det gods, min fader efterlämnade mig. Jag hade, som mina betyg visade eder, genom studier i Hohenheim förskaffat mig lanthushållningskunskaper, utrustad med dessa tänkte jag kunna behålla det skuldsatta godset. Men min förhoppning gick i kvav. De skulder, jag övertagit, voro för stora. De tryckte på mig. Mina ansträngningar och min redliga flit hade inga andra följder, än att jag måste överlämna Hochhausen till fordringsägarna och tälja mig en stav av en av mina häckar, och stödd på denna drog den arv- och hemlöse ut i världen. Det var vid den tiden kriget bröt ut — och det övriga känner ni till. Döm nu, om jag begick ett brott, då jag på betygsavskrifterna uteslöt ej allenast Hochhausen — ty på detta har jag förlorat alla anspråk — utan också avlägsnade baron och von.

Friherre Breitenol hade avhört alltsammans, med ryggen vänd mot Perikles, stående vid fönstret, med ansiktet belyst av den glödande aftonsolen.

— Men, sade han med mildare röst, i det han till hälften vände sig mot Perikles, min dotter såväl som min unga brorsdotter, damen, som kommit från Amerika, ha sett er i sällskap, som inte passa in på era förhållanden. Min brorsdotter säg er i en mycket talrik krets av unga, övermodiga män, prinsar och grevar — —

— Varför skulle en sådan krets av kamrater, tillsammans med vilka jag tjänade i Frankrike, ha utstött mig?

— I själva verket — men — jag har talat med min dotter — hon har tillstått för mig, att hon känner er — från Wiesbaden, där — hon bedyrade alltjämt med lika stor livlighet, varmed ni försvarar er, att hon ingen del hade i, att ni kom hit, men — —

— Fröken Sidonie! utropade Perikles övermåttan förvånad, och huru skulle hon ha någon del i m i n hitkomst?

Friherren av Breitenol höjde på axlarna och sade, vänd till Perikles:

— Nå, min Gud, tanken ligger ändå nära till hands. Ni smyger er in hos oss under en mask — men ni känner min dotter. Ni har hemliga samtal med henne, min dotter förtiger för oss, sina föräldrar, att hon känner er.

— Jag ber, herr von Breitenol — vem har uppenbarat allt detta — och gjort dessa beskyllningar, att ni skulle tro på dem?

— Jag bör inte undanhålla er det. Min brorsdotter Maria har meddelat mig, att hon — tillfälligtvis — sett er bland era förnäma ståndsbröder, och att ni inte vore någon förvaltare; att ni hemligt följt min dotter — sanningsenlig och uppriktig, som hon synes vara, har hon givit mig i uppdrag att meddela er det.

Perikles stod som förstenad; sedan överflög en dunkel rodnad hans ansikte, ända upp till håret, allt under det friherren såg på honom med tvivlande blickar.

— Nu lämna vi allt detta och avbryta samtalet, sade friherren råskt samt vände sig åter mot fönstret. Jag är sysselsatt med angelägenheter av helt annat slag, för att längre vilja uppehålla mig vid detta. Om ni än icke skulle ha fört någon hemlig kärlekshandel med min dotter, så inser ni väl ändå, att detta inte är er rätta plats. Ni har väl era betyg? Lev väl, herr von Perikles!

Det sades så kort och bestämt, att Perikles ej kunde göra något annat än en helt kort bugning och sedan gå.

Perikles lämnade friherrens rum; han kände det, som om han lämnat platsen. Lämnade Breitenol? Kunde han lämna platsen med den smärta och den vrede, som gripit honom? En fruktansvärd vrede rasade inom honom över den fördömda varelse, som han beundrat och älskat, och som nu till tack kommit för att förstöra detta hus' både lycka och existens. Och — för att sätta kronan på verket — hade hon spelat förräderska samt baktalat honom. Vid underjordens alla makter och himlens alla heliga, för detta skulle han ha upprättelse — detta förtal skulle hon taga tillbaka — tillsammans med vilken hon gjort honom misstänkt — han måste tala med amerikanskan, säga henne sanningen för dessa avskyvärdheter — han var så utom sig, att han i sin vrede skulle kunna bära hand på henne — på denna demon.

Till tjänaren, som just kom upp för trappan, sade han i barsk ton:

— Var bor den främmande fröken? För mig till henne!

Tjänaren såg förbluffad på Perikles' röda och av vrede vanställda ansikte.

— Där borta bor hon, sade han dröjande.

— Anmäl mig för henne, hör ni inte?

Mannen gick, betvingad av detta befallande väsen, raskt bort mot dörren, öppnade, utan att invänta något svar, och sade anmälande:

— Herr förvaltaren, fröken!

Sedan lät han Perikles inträda, och tillslöt åter dörren.

Perikles stod i ett rum av föga storlek — liksom det han nyss lämnat — uppenbart husets förnämsta rum för främmande — han stod framför sin följeslagerska, framför demonen, framför den avskyvärda, som skulle plikta för sina — men orden stockade sig i halsen, och all rodnad vek bort från hans kinder, ty demonen, förföljerskan, låg på knä i ett hörn av rummet framför en länstol, gömmande ansiktet i händerna, samt grät och snyftade därvid så hjärtslitande, att det kunde ha rört en sten. Perikles stod mållös, liksom nedslagen över denna överraskande anblick.

— För Guds skull — hur är det med fröken — vad har hänt? utropade han med iver, plötsligt fattad av det största medlidande.

Hon svarade ej, men hennes snyftningar upphörde — det syntes, huru hon försökte bliva herre över sitt häftiga utbrott.

— Jag ber er, tala — tala — förtro åt mig, vad som hänt er!

Hon upplyfte sitt av tårar översköljda ansikte och såg på honom med en egendomlig, liksom ångestfylld blick. Perikles fattade hennes arm med ett djärvt, bestämt grepp, lyfte upp henne och satte henne i den stol, framför vilken hon knäböjt, samt drog fram en annan stol, på vilken han satte sig.

— Tala nu, sade han, ty jag är er älste bekante här i huset, enär vi båda kommit samtidigt som främlingar — jag vill, att ni talar med mig, och talar öppet.

Hon prässade sina händer tillsammans i skötet; sedan ville hon tala, men intet ord kom över hennes läppar — blott en ny tåreström och nya, krampaktiga snyftningar. — Perikles måste låta även detta utbrott gå över, han väntade och väntade, men intet svar kom. Perikles' hjärta sammankrymptes vid denna jämmer, och med sin vekaste stämma sade han:

— När jag nu ber er därom, säg mig då, vad som hänt er?

— Ingenting, ingenting har hänt mig! framstötte hon. Fröken Sidonie har varit hos mig och sagt mig något, som säkert skall döda mig. Jag kan ej leva längre, nu, då jag vet, vad jag föreställer, vet, vad jag är!

— Vad är ni då?

— En riktig demon — en varelse, som kommit för att göra alla olyckliga och hemlösa här! Baron Gerwin har en fästmö, som han nu måste skiljas från — fröken Sidonie har nu ej häller de ringaste utsikter här i livet. Onkel får söka sig en anspråkslös plats — eller om det inte lyckas, övertaga en liten godsförvaltning.

— Alltsammans skall utan tvivel bli så, inföll Perikles; själv har jag fått mitt avsked och kan gå, och dessutom belastad med ett förtal, som ni utspritt om mig — men om det gör er så utom er, varför kom ni då hit?

— Min Gud, anade jag då det här? Jag följde blott min fars anvisningar. Du har arvsrätt därborta, mitt barn, sade han till mig, då han låg sjuk och kom till Boston för att dö. Du skall finna ett hem därborta, skydd i mitt hus. Himlen skall bistå dig för att göra din rätt gällande. Gå, gå, hav mod, och du skall finna det. Varför skulle jag inte lyda honom? Hur kunde jag göra något annat, då jag förlorat honom? Hade jag någon bland de främmande människorna, hos vilka jag kunde göra anspråk på ett hem? Det, som min fader efterlämnade åt mig, var mycket litet. Det räckte knappast till att underhålla mig i en pension i tre år. Därför reste jag — till gamla världen — till min faders fattiga land, till hans familj. Hans familj, tänkte jag mig, skulle gärna överlämna åt mig hans arvedel — och om det skulle bli dem för svårt, — hade jag då i sinnet att begära någon obillighet av dem? Nej! Och nu kommer jag — advokaten talar om stora besittningar, min onkel förklarar, att allt vad han har är mitt — det är såsom en dröm. — Ni hade visserligen förklarat för mig, då vi reste tillsammans, om dessa sällsamma inrättningar, men att en fattig flicka, som jag, skulle kunna få en så stor förmögenhet, det förstod jag ej, utan lät onkel och justitierådet förklara sakerna, som jag inte förstod, samt överlade i mitt inre, om ej det kunde utjämnas och vi förlikas. Sedan ville jag framlägga mina betraktelser för onkel och säga: Bäste onkel, giv mig en plats vid din härd, och håll mig kär — mycket kär skola ni hava mig — och så, min käre onkel och tant, skola ni testamentera till mig såsom till era andra barn, men vad du annars har, behåll det för dig själv — jag vill ju ej vara friherrinna på Breitenol, — då måste jag skratta åt mig själv — behåll allt, allt, allt —

— Ja, om ni tänker så, fröken Maria, kunde ju allt arrangeras till det bästa — om ni verkligen tänker så, liksom ni ju även sade till mig på vår resa — —

— O, nej, o, nej! utropade hon förtvivlad. Det låter sig alls inte ordnas så — det har fröken Sidonie just gjort klart för mig. Jag hade en ful misstanke såväl mot henne som mot er, och i min iver att alltid säga sanningen och vara öppen mot alla, har jag sagt onkel allt, som jag trodde mig hava sett — därmed har jag gjort fröken Sidonie och er en bitter orätt. Fröken Sidonie har kommit och visat mig, hur skändligt jag handlat, samt vilken olycka jag bringat över er alla.

— Jag förlåter er gärna, om ni beslutat er för att avsäga er arvsrätt —

— Det kan jag ju inte, enär det redan gått så långt, att jag inte kan avstå — —

— Kan ni inte?

— Nej, jag är ännu minderårig, ännu får året gå runt, innan jag blir myndig, och till dess har jag förmyndare — justitierådet — över honom står lagen; ingen hör på, vad jag säger, utan de taga allt vad friherren äger för min räkning.

— Ah, sade Perikles förskräckt, det föll mig ej in, att landet låg så. Ni är den laglige arvingen. Ni kan inte avstå från den minsta jordtorva, ej ens från ett strå på marken.

(Forts.)

Gynna Canada-Tidningen.

Fritt till Asthma och Höfeber-lidande

Fritt försök av metod, som alla kunna använda utan obehag eller tidsförlust.

Vi ha en metod för kontroll av asthma, och vi önska, att ni försöker det på vår bekostnad. Vare sig edert fall varat länge eller är nytt, vare sig det är kronisk asthma eller höfeber, bör ni eftersända ett fritt försök av vår metod. I vilket klimat ni än bor, vilken ålder ni är av, vilken sysselsättning ni har, om ni besväras av asthma eller höfeber, skall vår metod bota er genast.

Vi önska speciellt sända det till dessa tydligen hopplösa fall, där alla sorters inhalers, douches, opiumpreparat, "patent smokes" etc. hava misslyckats. Vi önska visa alla på vår bekostnad, att denna nya metod är avsedd att göra slut på all svår andning, all pustning och alla dessa fruktansvärda paroxysmer.

Detta fria erbjudande är för viktigt att försumma en enda dag. Skriv nu och börja sedan metoden genast. Sänd icke pängar. Helt enkelt sänd kupongen här nedan. Gör det idag — ni betalar ej ens postavgift.

FRI ASTHMA KUPONG

FRONTIER ASTHMA CO.,
Niagara & Hudson St., Buffalo, N.Y
Room 929G, Niagara & Hudson St., Buffalo, N. Y.

Sänd mig fritt försök av eler metod till .....
.....
.....

RICH IN VITAMINES

MAKE PERFECT BREAD

En missräkning för västerns farmare.

Av J. A. Hägglund.

Misslyckandet att detta år få till stånd en vetenämnd, sysselsätter ännu farmarnas sinnen. Vi behandlade denna fråga nyl. redaktionellt. Men då vi i numret för den 29 aug. av vår kollega Canada Posten återfunno en artikel under ovanstående rubrik av vår bekante farmare, typograf och skribent J. A. Hägglund, ansågo vi oss ej böra undandraga våra läsare ett utlåtande från en mera "sakkunnig" penna än vår egen, vadan vi med författarens benägna tillstånd härnedan in extenso återgiva hans artikel, som lyder:

"Verkställandet av den mycket omtalade veteboarden har nu slopats för i år. Premier Dunning av Saskatchewan och premier Greenfield av Alberta ha funnit sig föranledda att meddela federalregeringen om, att de misslyckats i sina försök att finna lämpliga personer för omhändertagandet av nämdens affärsskötsel. Detta meddelande kommer som en stor missräkning för västerns farmare.

Orsaken varför man icke kunde finna personer med tillräcklig sakkännedom och skicklighet och som voro villiga att tjäna som nämdens direktion, ligger däri, att den veteboard som lagstiftats icke hade förutsättningar att lyckas på grund av dess maktlöshet och andra tillkortakommanden. Detta faller i sin tur tillbaka på den lagstiftning, som genomdrevs i Ottawa under den sista sessionen och de föregående sammanträdena av "The Agricultural Committee".

Det framträder nu allt klarare, att man har på ett mindre hederligt sätt "dragit ylletäcket över ögonen" på västerns farmare genom att passera en otillfredsställande och högst ofullständig lag rörande veteboarden. Man kan dock icke kasta skulden för denna bluff på något särskilt politiskt parti. Dominion-regeringen önskade helst att komma undan plikten att tillfredsställa västra Canadas krav på nationell marknadsföring av vete, men för att på något sätt tillfredsställa denna begäran, tillät den det progressiva partiet att framlägga förslag om bildandet av en veteboard. De progressiva visade sig dock ganska vekryggade, och inlåto sig i kompromisser, som resulterade i att en mycket ofulländad lag angående vetenämden blev antagen. Saskatchewans och Albertas premierministrar fortsatte i sin tur att blindslå farmarna genom sammankallandet av urtima legislativa sessioner, vilka godkände den lagstiftning, som genomförts i Ottawa. Allt detta har försiggått till trots av att mr Stewart och Riddell tidigt uttalade sin mening om att vetenämnden sådan som den stiftats icke kunde ha den ringaste utsikt till success. Dessa båda mäns utsago tillika med andra sakkännares yttranden borde hava varit tillräckliga för att giva de i saken invecklade auktoriteterna orsak att omedelbart förklara bildandet av en vetenämd som hade utsikt att bliva framgångsfull, -såsom varande en omöjlighet intill dess, att man utrönt huruvida en vetenämnd sådan som den förra är stridande mot British North America Act eller icke. Men i stället för att öppet och ärligt giva dessa upplysningar och fatta beslut därefter bortslösade man en hel del tid och penningar på vad man rent ut kan kalla för en bluff, ty de olika regeringarna visste redan långt tillbaka, att den veteboard, som lagstiftats, var dömd till undergång.

Det skulle hava varit mycket mer tillfredsställande om den federala regeringen, när den utrönt vilka begränsningar som måste iakttagas med hänsyn till nämnda lagstiftning, och att en veteboard under sådan begränsning icke hade utsikt att lyckas, att den då upplyst folket därom och därmed stått eller fallit på sin sak. Det progressiva partiets män i Ottawa skulle även ha visat sig mer bestämda och icke låtit inleda sig i kompromisser i en så viktig sak som nationell marknadsföring.

Folkets valda representanter möta nu och då situationer under vilka man måste fatta avgörande beslut. Vetenämndsfrågan var en sådan situation. Men i stället för att fatta ett avgörande beslut i saken, tyckes våra representanter i både den federala och de provinsiala legislaturerna, alla politiska partier inberäknade, ha hållit ett och ett tre kvarts öga på den röstägande allmänhetens understöd och endast den återstående fjärdedelen på plikten att fatta beslut. I stället för att visa ryggrad ha våra representanter bortslösat en myckenhet av munväder, tid och penningar i den politiska ringleken. Detta så långt som vetenämden angår.

Resultatet är, att vi nu stå på samma ståndpunkt som förr, och icke nog därmed; veteboardfiaskot är till en del ansvarigt för de alltjämt sjunkande vetepriserna.

Icke blott västerns farmare, utan även den övriga delen av Canadas röstägande befolkning, fordrar att deras representanter visa bestämdhet; att de säga sitt ja eller nej, och att man åtminstone visar tillstymmelse till ärlighet mot dem som i god tro sände dem till sina platser i de legislativa församlingarna".

Kungen av Siam, en 42 år gammal ungkarl, har i dagarna gift sig med en kvinnlig kusin, som är prinsessa. Kungens far säges ha haft 300 hustrur! Tiderna förändras!

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, likrorik, med sakgra avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olycklig äktenskap! — Den beskriver vore sälla könssjukdomar, de förekrälliga följderna av ungdomssynden, såsom Svaghet, Nervositet, Impotens, Mansvaghet, Ofruktsamhet, Hämnsvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta sakrika, oövertträffliga verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 25c).

M. A. Ericius Medical Institute

684 Union Avenue, New York.

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

La Salle Hotel

ELMWOOD

Har åter öppnats och fullt ommöblerats. Första klass rum och ackommodtjon i varje hänseende. Bästa möjlig betjäning.

Taxa—$1.00 per dag.

Speciella taxor för vecka eller månad. Flodvy från inhägnad glasveranda. Pool rum i förbindelse.

J. HAMER, Ägare. Wm. HUNTER, Manager.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna fordringar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

JACKSON BROS.

Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
Speciellt uppmärksammas postordere.
UR- och JUVELREPARATIONER.

9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

Tjugo månader gamla Aldon Burkhart, son till mr och mrs Daniel Burkhart i New Buffalo, underkastades nyl. en ganska egendomlig operation. Han hade sedan födelsen varit begåvad med två tungor, vilket bindrat honom att tala och äta. Man tog nu bort den ena tungan för att rädda gossen från att svälta ihjäl.

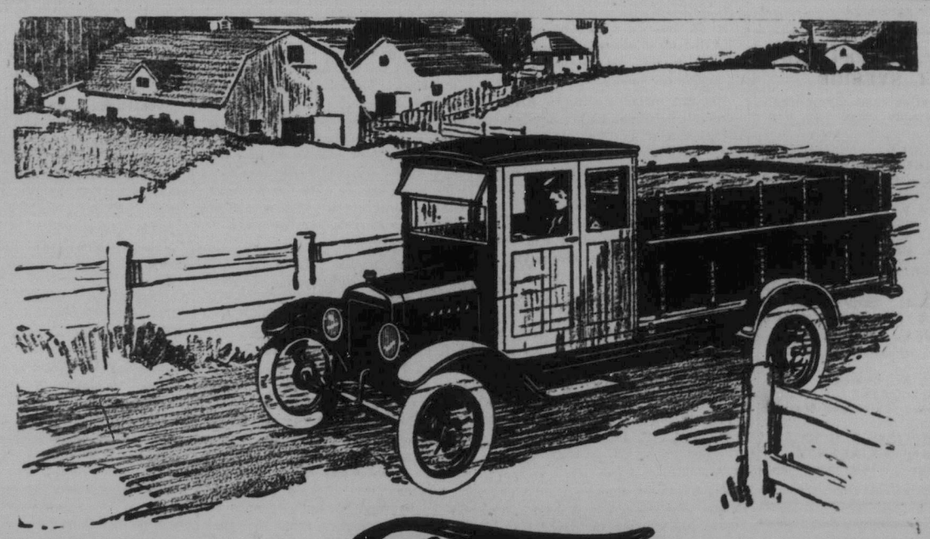

Ford

TRUCK

Stoppa den farmare, som äger en, och fråga honom

DET är mycket värt att få strikta fakta. Om han forslar sin spannmål för två eller tre cents pr bushel — om han tager 50 till 55 bushels per last — om han gör 20 mil i timmen i genomsnitt på en rundtripp — DÅ är Ford Truck en penning- och tidbesparare, som ni bör anställa.

Den är också en penning-**görare.** Det har varit värt hundratals dollars för en del farmare att vara i stånd att marknadsföra sin spannmål **kvickt** å rätt tid. Få ert vete tidigt till elevatorn och få högsta pris.

Cord ringar bak. Speciell grain body — closed cab. (Allt väderleksskydd.)

Besök Ford ombudet.

Ford TRUCK CHASSIS $575

TOURING CAR - - $535
CHASSIS - - - - 445
RUNABOUT - - - 495
Startare och elektriskt ljus på dessa modeller $85 extra.
SEDAN - - - - - $930
COUPE - - - - - 840
"Closed" modeller fullt ekiperade.
Ovannämnda priser F.O.B. Ford, Ont.

FORD MOTOR COMPANY OF CANADA LIMITED, FORD, ONTARIO